

Brændeviinshandler om, at han virkelig har haat fiddende Gjæster. Ingen kan jo nemlig forhindre en Mand i, naar han kommer ind i en Kjøbmandshandel, da at sætte sig ned, medens han kjøbslæer, og dernæst i, medens han handler om andre Værer, saa tillige at købe sig Brændevin — ialfald kan han jo, hvis han ikke vil og kan købe det reent, som det er, købe Svedsker eller Signer dertil — og saa drikke det, og Kroholdet er saa i fuld Gang. Det blev af den ærede Ordfører endvidere anført, at Næringsloven af 1857 ikke indeholder saadanne indskrænkende Bestemmelser, og at der i Kjøbstæderne hverken med Hensyn til Vinhandlere, Brændeviinsbrændere eller Ølbryggere, som dog heller ikke maae have fiddende Gjæster, findes nogen saadan indskrænkende Bestemmelse om Qvantummet, som de maae forhandle. Der staaer imidlertid i Næringsloven ikke alene: „Det er ikke Vinhandlere, Brændeviinsbrændere eller Ølbryggere tilladt at have fiddende Gjæster eller at foretage nogenomhelst Udskænkning til Fortæring paa Stedet“, men der staaer tillige lige bagefter: „Dog kan Rettighed hertil erhverves mod at erlægge samme Betaling som for Borgerkabet“. Det synes herefter ikke at være af Hensyn til Befolkningen, at man har truffet den omtalte Bestemmelse, men derimod nærmest kun for at skaffe Statskassen og Kommunekassen en forøget Indtægt. — Det Forslag, som det ærede Udvalg under Nr. 2 har stillet til § 1, og som gaaer ud paa, at der istedfor „nogenomhelst Udskænkning“ skal sættes: „at have fiddende Gjæster eller til nogenomhelst Udskænkning til Fortæring paa Stedet“, er af en lignende Væksaendelse som det, der under Nr. 10 er stillet til § 4. Jeg troer ikke, at dette Ændringsforslag er nødvendigt, idet det, der paa dette Punkt staaer i selve Lovforslaget, formeentlig er fuldkomment tilstrækkeligt og tydeligt.

Til § 2 er der af Udvalget under Nr. 3 stillet et Forslag om at nedsætte Betalingen for det heromhandlede Næringsbevis fra 150 til 100 Rd. Jeg tillod mig allerede ved denne Sags 1ste Behandling her at udtale, hvorfor Regjeringen paa dette Punkt var gaaet til en høiere Sats end den, der blev vedtagen

ifjor ved det da indbragte private Lovforslags Behandling i Folkethinget, hvor man blev staaende ved et Beløb af 100 Rd., og jeg skal derfor ikke trætte det høie Thing med nu at gjentage, hvad jeg dengang anførte til Forsvar for Regjeringens Ansættelse. Jeg skal indskrænke mig til at udtale, at et Beløb af 150 Rd. forekommer mig slet ikke at være for høi en Betaling for et Næringsbevis til Brændeviinshandel paa Landet, og at de Mænd, som for Eftertiden ville løse saadant Næringsbevis, bør kunne afsee den nævnte Betaling derfor. Hvis de ikke kunne det, er det heller ikke ønskeligt, at de faae Beviset, thi der er da en høi Grad af Sandsynlighed for, at de ville misbruge det. Ganske vist indeholder Erlægningen af de 150 Rd. heller ikke nogen bestemt Garant mod en saadan Misbrug, men man skal dog ikke lette Adgangen til at faae det her omhandlede Næringsbevis for Individuer, om hvilke man forud kan sige sig selv, at der er en høi Grad af Sandsynlighed for, at de ville omgaae Lovgivningens Bestemmelser om den paagældende Handel.

Det ærede Udvalg har i sit Forslag under Nr. 4 til § 2 søgt at hævde en Afstemning, som tidligere har fundet Sted her i Thinget angaaende et Udtryk, der, hvis jeg ikke huster feil, dengang var Gjenstand for Meningsulighed mellem den daværende Indreminister og Landsthinget. Jeg skal nu ikke i Diebticket gaae ind paa nogen dybtgaaende Undersøgelse af, hvorvidt det er rigtigt at kalde Frederiksberg for en Handelsplads; men jeg skal derimod bemærke, at det rigtignok forekommer mig, at der ikke er nogen stærk Grund for Udvalget til at forlange, at Landsthinget paa Grund af en tidligere Afstemning skal forsøge i denne Sag at indtrænge Frederiksberg paa et vist bestemt Sted. Hvis det i Lovforslaget brugte Udtryk: „de sex Handelspladser (Frederiksberg, Frederiksværk, Marstal, Løgstor, Nørresundby og Silkeborg)“ virkelig støder Udvalget paa Grund af hin tidligere stedfundne Afstemning, saa kan man jo gaae en anden Vej for at undgaae samme, idet man ubelæder Betegnelsen „Handelspladser“ i § 2 og simpelthen sætter: „Disse Bestemmelser komme ikke til Anvendelse, naar Næringsbevis løses